

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Ľubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobkyně: **PAPENO 2 s.r.o.**, IČ: 283 55 377
sídlem Bohuslava Martinů 802/9, 602 00 Brno
zastoupena Mgr. Hedvikou Hartmanovou, advokátkou
sídlem Kaprova 15/11, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 14226-69/2010-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný udělil dne 30. 12. 2010 žalobkyni na její žádost licenci na výrobu elektřiny pro výrobu elektřiny využívající slunečního záření. V roce 2021 žalovaný obnovil řízení o udělení licence, neboť původní rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Nyní správní

orgán v obnoveném řízení udělil žalobkyni novou licenci. Žalobkyně napadá řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost, především nesouhlasí se stanovením účinků rozhodnutí o udělení licence *ex nunc* při současném zrušení původního rozhodnutí o licenci *ex tunc*.

II. Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

2. Energetickému regulačnímu úřadu byla dne 29. 11. 2010 doručena žádost žalobkyně o udělení licence na výrobu elektřiny pro výrobu využívající slunečního záření umístěnou na pozemku parc. č. 2811/1 v k. ú. Sokolnice o instalovaném výkonu 7,519 MWp (dále „FVE Wladimírov“).
3. Žalovaný dne 30. 12. 2010, č. j. 14226-10/2010-ERU, rozhodl o udělení licence ve smyslu § 8 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), dále „původní rozhodnutí o udělení licence“. Žalobkyni tak vzniklo dnem právní moci tohoto rozhodnutí oprávnění k výkonu licencované činnosti s tím, že při uvedení do provozu do konce roku 2010 byla garantována výhodnější výkupní cena. V rámci tohoto řízení o žádosti žalobkyně předložila k prokázání bezpečnosti a provozuschopnosti energetického zařízení a vlastnického práva mj. zprávu o výchozí revizi elektroinstalace vyhotovenou dne 28. 11. 2010, protokol o předání a převzetí díla ze dne 22. 12. 2010, další zprávu o výchozí revizi elektroinstalace ze dne 20. 12. 2010 pro snížený výkon 7 518,85 kWp, vypracovanou revizním technikem K. K., a dále rozhodnutí o předčasném užívání stavby ze dne 20. 12. 2010, vydané Obecním úřadem Sokolnice, č. j. 2086/10.
4. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 3 To 110/2018-2795, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2018, č.j. 1 T 2/2016-2678, rozhodl tak, že jednatele žalobkyně JUDr. P. N. a V. Š. se odsuzují za zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku mj. k trestu odnětí svobody v trvání 7 roků a 6 měsíců. Dále se odsuzuje revizní technik K. K. za pomoc k zvlášť závažnému zločinu podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku mj. k trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků. Vrchní soud shledal, že danou situaci nelze uzavřít jinak, než že úmyslem obžalovaných bylo konkretizovanými dokumenty uvést v omyl ERÚ, přičemž fotovoltaická elektrárna nebyla dokončena ani v okamžiku zpracování předávacího protokolu, nebyla dostatečně dokončena pro účely revizí provedených obžalovaným K. K. a vzhledem k absenci řádných revizních zpráv nebyla ani způsobilá vyhovět podmínkám pro udělení licence. Pracovníci ERÚ v licenčním řízení byli nepochybně uváděni v omyl dokumenty, jejichž obsah neodpovídal pravdě a realitě. Na základě nich pak byla vydána licence, kterou byl neoprávněně založen nárok na výkupní cenu za solární energii podle pravidel roku 2010.
5. Žalovaný obnovil řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence z důvodu, že vydání původního rozhodnutí o udělení licence bylo dosaženo trestným činem, neboť jednatele žalobkyně (JUDr. P. N. a V. Š.) uvedli pracovníky Energetického regulačního úřadu v omyl, když tvrdili, že předmětná elektrárna je kompletně postavena a předložili nepravdivé podklady, které měly prokazovat splnění podmínek pro rozhodnutí o udělení licence, ačkoliv tyto neodpovídaly realitě (rozhodnutím ze dne 15. 7. 2020, č. j. 04384-9/2020-ERU). Rada žalovaného toto rozhodnutí potvrdila, čímž ukončila fázi *iudicium rescindens* (rozhodnutím ze dne 9. 3. 2021, č. j. 04384-16/2020-ERU). Zdejší soud zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí (rozsudkem ze dne 30. 11. 2021, č. j. 29 A 38/2021-153), Nejvyšší správní

soud zamítl kasační stížnost žalobkyně (rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022-34).

6. Výsledkem obnoveného řízení bylo vydání rozhodnutí ze dne 25. 3. 2022, č. j. 14226-56/2010-ERU (dále „prvostupňové rozhodnutí“), o dvou výrocích. Výrokem I žalovaný udělil žalobkyni licenci s účinky ode dne právní moci tohoto rozhodnutí a určil, že tento den představuje též den vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti. Výrok II zněl: „*Původní rozhodnutí o udělení licence ze dne 30. prosince 2010, č. j. 14226-10/2010-ERU, se ruší ke dni 30. 12. 2010*“. Žalovaný k tomu vysvětlil, že trestní soudy rozhodly o tom, že během licenčního řízení v listopadu a v prosinci 2010 byly záměrně předloženy nepravdivé podklady. Spojitost mezi trestným činem a vydáním licence považoval žalovaný za prokázanou.
7. Proti výše uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, v němž mj. namítala, že za dané situace trestní rozsudky nemohou být bez dalšího podkladem pro správní orgán v obnoveném licenčním řízení. Správní orgán měl sám provést dokazování v rámci správního řízení.
8. Rada žalovaného napadeným rozhodnutím změnila výrok II. prvostupňového rozhodnutí na následující znění:

Účinky rozhodnutí v obnoveném řízení ve smyslu § 102 odst. 9 ve spojení s § 99 správního řádu nastávají ode dne právní moci rozhodnutí č. j. 14226-10/2010-ERU ze dne 30. prosince 2010.
9. Rada žalovaného ve zbytku rozkladu nevyhověla, neboť dospěla k závěru, že z trestních rozsudků se podává, že licence byla dne 30. 12. 2010 udělena neoprávněně v důsledku jednání obou jednatelů žalobkyně a revizního technika, nikoli zaviněním správního orgánu.

III. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

10. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí, považuje jej za nezákonné v celém rozsahu a požaduje jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení.
11. Procesněprávní námitka žalobkyně poukazuje na těžce srozumitelnou formulaci výroku napadeného rozhodnutí, kterým byl změněn výrok II prvostupňového rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí je koncipován tak, že účinky rozhodnutí v obnoveném řízení nastávají ode dne právní moci původního rozhodnutí o udělení licence. Výrok I prvostupňového rozhodnutí je však také „rozhodnutím v obnoveném řízení“ a tedy napadeným rozhodnutím byly přiznány právní účinky výroku I původního rozhodnutí ke dni 30. 12. 2010.
12. Další námitkou žalobkyně předslala, že žalovaný přebírá kromě výroků trestních soudů i jejich odůvodnění. Žalovaný šablonovitě odůvodnil obě správní rozhodnutí odkazem na odůvodnění trestních rozsudků, což je v rozporu s § 3, § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a činí rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Pro správní orgány je závazná pouze výroková část trestních rozsudků. V rámci správního řízení musejí být jakékoliv důkazy provedeny znovu. Žalovaný přitom žádné důkazy, které by se vztahovaly k otázce vydání licence, neprovedl.
13. Trestní rozsudky se navíc zabývaly datem 20. 12./22. 12. 2010 jako datem rozhodným pro posouzení nároku na vydání licence, nikoliv datem 30. 12. 2010, kdy k jejímu udělení došlo.

Žalovaný nevysvětlil, proč je pro něj důležité posouzení nároku k tomuto dřívějšímu datu. Podmínky pro vydání licence je nutné přezkoumat ke dni jejího vydání, nikoliv týden před vydáním. Uvedení FVE Wladimírov do provozu dne 30. 12. 2010 bylo přitom potvrzeno přímo přípisem žalovaného ze dne 29. 3. 2021. Předložení trestních rozsudků samo o sobě není důkazem, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení licence k datu 30. 12. 2010. Aby bylo napadené rozhodnutí přezkoumatelné, je žalovaný povinen dokázat, že žalobkyni byla vydána licence ke dni 30. 12. 2010 neoprávněně.

14. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že v rámci obnoveného řízení bylo prokázáno, že v původním licenčním řízení byly předkládány nepravdivé podklady. Ze strany žalovaného totiž tato nepravdivost nebyla prokazována a nebylo sděleno, proč je tato nepravdivost zásadní pro správní řízení. Předávací protokoly přitom pravdivě prokazovaly předání vlastnického práva a revizní zprávy prokazovaly bezpečnost FVE Wladimírov. Ve správním řízení navíc případné klamavé tvrzení účastníka řízení nemůže vést k vydání nesprávného rozhodnutí, jelikož je na správním úřadu, aby zjistil stav věci. Navíc žalobkyně se osobně, soudy tvrzeného uvedení žalovaného v omyl, nezúčastnila, ale najala si k tomu odborníky. Za naprostý exces použitelnosti trestních rozsudků považuje žalobkyně tvrzení, že jednatele žalobkyně něco činili po předchozí domluvě s revizním technikem. Nic takového nebylo v rámci trestního řízení prokázáno.
15. Žalobkyně v dalším okruhu námitek poukazuje na absenci originálního licenčního spisu pro účely vedení obnovy řízení. Bez originálu přitom nelze obnovené řízení vést. Žalobkyně v nesprávném vedení spisu spatřuje porušení práva na spravedlivý proces.
16. Žalovaný nemohl být žalobkyní uveden v omyl ve věci dokončenosti FVE Wladimírov, neboť z rozhodnutí stavebního úřadu o povolení předčasného užívání stavby ze dne 20. 12. 2010, plyne, že byly zjištěny drobné nedodělky spočívající v nedokončené montáži fotovoltaických panelů. Tato informace měla žalovanému zabránit v udělení licence, pokud již v roce 2010 vyžadoval instalaci všech panelů jako podmínku pro udělení licence. Rozhodnutí stavebního úřadu prokazovalo, že FVE Wladimírov je bezpečná z hlediska provozu.
17. Po roce 2010 byla FVE Wladimírov kontrolována žalovaným a Státní energetickou inspekcí a nikdy nebylo shledáno porušení povinnosti. Žalobkyně rovněž nemohla předpokládat v roce 2010, že by licence byla získána na základě páčání trestné činnosti. Pokud správní orgán vycházel z revizní zprávy a rozhodnutí stavebního úřadu o povolení předčasného užívání stavby a žalobkyně nebyla ze strany žalovaného vyzvána k doplnění těchto podkladů, pak správní orgán musí nést následky takového pochybení, nikoliv jedinec, který jednal v dobré víře.
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015-492, období do konce roku 2010 byla k výstavbě fotovoltaických elektráren a podávání žádostí nastavena nejasná pravidla. Následující soudní interpretace pak stanovila podmínky zpětně, které však nebylo možné předvídat. Po splnění všech podmínek odběratel energie proplatil žalobkyni 2 136 kWh elektřiny, což bylo doloženo fakturou za dodávku a bankovním výpisem.
19. K předávacím protokolům žalobkyně uvedla, že podle energetického zákona a prováděcí vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 26. 12. 2011, (dále „vyhláška“), nejsou předávací protokoly

podmínkou pro udělení licence a jejich údajná nepravdivost nemůže být důvodem pro neudělení licence. Tyto protokoly navíc nepředložila žalobkyně, ale Z. F., který žalobkyni zastupoval. Z napadeného rozhodnutí navíc nevyplývá, jak předávací protokoly ovlivnily licenční řízení, nepodává se z něj, že pokud by nebyly předloženy, licence by nebyla vydána.

20. Co se týče revizní zprávy ze dne 20. 12./22. 12. 2010, žalovaný nespecifikoval, co konkrétně je v revizní zprávě chybné. Revizní zprávu mohl zkontrolovat, ale pochybnosti neměl. Za účelem objasnění navrhovala žalobkyně výslech Ing. I. F. Závěr trestních soudů o tom, že by zpráva o revizi musela být provedena až po dokončení elektrárny, nevyplývá z žádného právního předpisu. Základní podmínkou pro získání licence je prokázání existence finančních a technických předpokladů (§ 5 odst. 3 energetického zákona). Nemusí být přitom nutně kompletní z hlediska kvantitativního. Musí mít pouze instalovány prvky zařízení, které jsou nezbytné pro přeměnu energie na elektřinu, nikoliv solární panely. Revizní technik přitom nepostupoval vědomě chybně, byl přesvědčen, že panely revizi nepodléhají.
21. Žalobkyně uzavřela, že žalovaný byl v licenčním řízení povinen zjistit stav tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti. Provedl místní šetření a ze svědecké výpovědi paní Ing. I. F. vyplývá, že v rámci místního šetření byla výrobní elektrárna pro snížený výkon 7,519 MWp shledána způsobilou. Vyslychaná osoba uvedla, že předmětem kontroly byla i osazenost panelů a že elektrárna byla v pořádku. Při šetření údajně pořídila fotografie a protokol, které již správní orgán nedohledal, což je nepřípustné. Nelze tvrdit, že místní šetření nemá žádnou důkazní hodnotu.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný se neztotožnil s žádným z žalobních důvodů. K první žalobní námitce ohledně formulace výroků žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím se původní rozhodnutí přímo ze zákona ruší dle § 102 odst. 9 správního řádu, nikoliv rozhodnutím správního orgánu. To správní orgán nemůže ovlivnit. Může pouze určit, od kdy tento následek nastává (§ 99 správního řádu). Rada žalovaného pouze upřesnila, aniž by změnila smysl původního výroku prvostupňového rozhodnutí, že účinky rozhodnutí nastávají *ex tunc*.
23. Co se týče zpochybnění trestních rozsudků ze strany žalobkyně, žalovaný je jimi jistě vázán. Smyslem obnoveného řízení není opakovat dokazování o věci, která již byla prokázána soudem. Z výroků pravomocných trestních rozsudků se podává, že jednatele žalobkyně za pomoci revizního technika s žádostí o licenci vědomě předložili dokumenty osvědčující nepravdivé skutečnosti, uvedli v omyl pracovníky žalovaného, čímž získali pro žalobkyni licenci na výrobu elektřiny ještě v roce 2010, a tím i neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu. Kromě toho trestní soudy konstatovaly i nedokončenost FVE Wladimírov v roce 2010. Žalovaný považuje za zcela legitimní vycházet při posuzování skutečného stavu ze zjištění obsažených v trestním spise a tato použít jako podklady pro vlastní hodnocení. Žalobkyně nedisponuje žádnými podklady prokazujícími dokončenost FVE Wladimírov a splnění technických požadavků v roce 2010.
24. Žalovaný je vázán také § 100 odst. 4 správního řádu, podle něhož musel o obnově rozhodnout, je-li rozhodnutí dosaženo trestným činem. Téměř vždy pak musí dojít ke

zrušení původního rozhodnutí, výjimkou by byla pouze změna pravomocných trestních rozsudků. Žalobkyně sice sporuje závěry trestních soudů, nepředložila však žádné protiargumenty.

25. S ohledem na trestní rozsudky nemůže žalobkyni svědčit dobrá víra, neboť dosáhla licence spácháním trestného činu podvodu. V obnoveném řízení posuzoval žalovaný splnění podmínek ke dni vydání rozhodnutí, k čemuž bylo potřebné doložit k žádosti potřebné podklady. V případě žalobkyně absentuje dobrá víra.
26. Cílem podaných návrhů na doplnění spisu je rozporovat závěry trestních soudů. Výpověď paní Ing. I. F. je jednoznačná a její výpověď nemůže prolomit pravomocná rozhodnutí soudu. Ani skutečnost, že byla FVE Wladimírov opakovaně kontrolována, nevypovídá nic o její dokončenosti v den vydání licence. Ve vyjádření ze dne 5. 4. 2012 žalovaný sdělil Mysliveckému sdružení Telnice, že FVE Wladimírov byla prohlédnuta, avšak v té době žalovaný neměl indicie o nepravdivosti předložených dokumentů. Námitky ohledně dodatečných výsledků, fotodokumentace, i nutnosti opatřit si originál spisu, považuje žalovaný za účelové.
27. Žalovaný podotýká, že trestní soudy vzaly v potaz veškerou judikaturu vrcholných soudů k problematice solárních panelů obecně, náležitostí revizí a další. Soudy se vypořádaly s oprávněností požadavku, aby panely byly nainstalovány před provedením výchozí revize, tak s relevancí všech předložených dokumentů během licenčního řízení. Předmětem revize měla být instalace celkem 27 321 ks panelů, jejich propojení do stringů a napojení 128 ks stringmonitorů, což v kombinaci s dalšími nepravdivými podklady vyvolávalo dojem dokončenosti elektrárny a splnění podmínek pro licenci, ačkoliv tomu tak nebylo.
28. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobkyně

29. Žalobkyně se vrátila ke svým argumentům obsaženým v žalobě a doplnila, že trestní rozsudky potvrdily dokončenost elektrárny v roce 2011. Žalobkyni tedy svědčí dobrá víra, že jí vznikl nárok na výkupní ceny stanovené pro rok 2011.
30. K tvrzení žalovaného, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy v rámci obnoveného licenčního řízení o tom, že elektrárna byla dokončena v prosinci 2010, žalobkyně připomněla, že navrhovala důkaz – záznam z interního disku žalovaného, výslech paní Ing. I. F. a další v žalobě uváděné důkazy.
31. Pokud žalovaný tvrdí, že místní šetření jím provedená nemají žádnou důkazní váhu, žalobkyně nerozumí tomu, z jakého důvodu je tedy prováděl. Pokud kontrolu žalovaný prováděl, jeho pracovníci měli ověřit, zda je elektrárna skutečně vybudovaná. Navíc měl žalovaný k dispozici rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném povolení stavby a musel vědět, že po 20. 12. 2010 se měly ještě na elektrárně montovat panely.

VI. Posouzení věci soudem

32. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. 1 Právní rámec

33. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, stanoví:

§ 57 Předběžná otázka

(1) Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán

c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

§ 99 Účinky rozhodnutí v přezkumném řízení

(1) Účinky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky.

(3) Pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

§ 100 Obnova řízení

(4) O obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. ...

§ 102 Společné ustanovení

(9) Novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně. V ostatních případech nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán.

34. Ústavní soud se podrobně zabýval dopadem zrušení rozhodnutí o udělení licence na dobrou víru a ochranu důvěry v zákonnost v nálezu sp. zn. I. ÚS 946/16 ze dne 30. 5. 2018 (dále „nález ÚS ve věci *FVE Mozolov*“). Zamítl jím ústavní stížnost obchodní společnosti FVE Mozolov, s.r.o., v rozsahu, v němž směřovala proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015-102, a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2015, č. j. 62 A 116/2013-163. Zdejší soud v dané věci svým rozsudkem vyhověl žalobě k ochraně veřejného zájmu podané nejvyšším státním zástupcem a zrušil rozhodnutí ERÚ o udělení licence obchodní společnosti v prosinci roku 2010. Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti tomuto rozsudku.

VI. 2 Hodnocení soudu

VI. 2. A Formulace výroku

35. První námitku žalobkyně soud odmítl, neboť neshledal napadené rozhodnutí co do formulace výroků problematické, ani nepřisvědčil výkladu žalobkyně, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí byl Radou žalovaného ovlivněn změnou výroku II., a to tak, že účinky rozhodnutí v obnoveném řízení jako celek mají nastat ode dne právní moci původního rozhodnutí. Žalobkyně z toho nesprávně dovozuje, že i výrok I. prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo žalobkyni založeno nově právo k výkonu licencované činnosti, má tuto zpětnou účinnost.
36. Lze shrnout, že výrok I žalovaný ponechal v napadeném rozhodnutí nezměněný a podle prvostupňového rozhodnutí zní „[s]polečnosti PAPENO 2 s.r.o., IČO 283 55 377, se sídlem Bobuslava Martinů 802/9, 602 00, se uděluje licence č. 111018198 na výrobu elektřiny pro výrobu [...], **přičemž účinky rozhodnutí nastávají ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, který je rovněž dnem vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti.** Licence se uděluje na 25 let ode dne vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti.“ (zvýraznění provedeno soudem). Platné výroky I. a II. tedy odděleně výslovně upravují okamžik účinnosti nového rozhodnutí, které je výsledkem obnoveného řízení, a to tak, že podle výroku I ve znění prvostupňového rozhodnutí, je licence explicitně udělena *ex nunc* ve smyslu § 102 odst. 9 a 99 odst. 3 správního řádu, a podle výroku II., ve znění napadeného rozhodnutí, se okamžik účinku nového rozhodnutí ve vztahu k dříve přiznanému právu (udělení původní licence), vztahuje ke dni právní moci původního rozhodnutí, tj. jinými slovy zrušení původního rozhodnutí nastává *ex tunc*.
37. Obecně má nové rozhodnutí vydané v obnoveném řízení zásadně dva účinky – založení, změna, či zrušení práva nebo povinnosti a zrušení původního rozhodnutí. Zákon přitom nevyžaduje, aby účinek založení nového práva a účinek zrušení původního rozhodnutí nastaly k jednomu okamžiku. Naopak, správní orgán je ze zákona oprávněn k tomu, aby případně zohlednil individuální okolnosti a rozhodl dle svého uvážení, že tyto účinky mohou nastat k různým okamžikům, což učinil s ohledem na spáchanou trestnou činnost. Nadto je pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vysvětleno, jak žalovaný rozhodl o účincích napadeného rozhodnutí, kdy na straně 17 *in fine* sdělil, že ke zrušení původního rozhodnutí dochází *ex lege*, stanovil však ve výroku II přesněji okamžik, kdy k tomuto následku dojde, aniž by tím ovlivnil výrok I. Dualita stanovení okamžiků účinků rozhodnutí ve vztahu k oběma výrokům je tedy z jejich formulace zcela zřejmá.
38. Navíc není myslitelné, aby udělení nové licence působilo zpětně, neboť povaha rozhodnutí o udělení licence je konstitutivní. Proto ani s přihlédnutím k této skutečnosti nelze výroky interpretovat tak, jak činí žalobkyně. Pokud tedy novým napadeným rozhodnutím, které je výsledkem obnoveného řízení, žalovaný udělil žalobkyni novou licenci, mohl tak učinit pouze do budoucna, tj. *ex nunc* s konstitutivními právními účinky [srov. rozsudek krajského soudu ze dne 22. 2. 2016, č. j. 62 A 49/2014-86, č. 3458/2016 Sb. NSS, nebo nálezh ÚS ve věci *FVE Mozolov*, či usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2335/24]. Žalobkyně tedy nemůže dosáhnout udělení licence se zpětnou platností k datu 31. 12. 2010, neboť zrušením původního rozhodnutí o udělení licence v obnoveném řízení tato licence nevratně zanikla (srov. též rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 5 As 83/2023-86, ze dne 8. 2. 2019, č. j. 5 As 301/2017-74, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 4 As 175/2018-59).

VI. 2. B Vliv trestného činu na správní řízení

39. Podstata žalobní argumentace žalobkyně spočívá v námitce, že žalovaný mechanicky přejal závěry trestních soudů, aniž by sám provedl dokazování v otázce, zda byla FVE Wladimírov ke dni 30. 12. 2010 dokončena a provozuschopná, či nikoliv.
40. Soud předesílá, že účel první fáze a druhé fáze obnoveného řízení se liší. V první fázi (*iudicium rescidens*) rozhoduje správní orgán o tom, zda bude obnova povolena či nařízena, a v druhé fázi (*iudicium rescissorium*) po pravomocném povolení či nařízení obnovy správní orgán rozhoduje ve věci samé. Ve druhé fázi obnovy řízení správní orgán nově zkoumá to, čím se zabýval v původním správním řízení, tedy vede řízení o žádosti a posuzuje splnění podmínek pro udělení licence (např. bod 28 rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2025, č. j. 22 As 128/2025-68), případně se zabývá stanovením zrušujících účinků rozhodnutí v obnově řízení na rozhodnutí původní ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu.
41. Žalovaný tedy nebyl povinen se v druhé fázi znovu zabývat námitkami, které žalobkyně uplatnila v první fázi, ani opakovat důvody svědčící pro obnovu a zkoumat, zda byly splněny podmínky § 100 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně totiž již dostala odpověď na své žalobní námitky, kterými poukazuje na neprovázanost trestné činnosti a splnění správněprávních podmínek pro udělení licence. Obnova řízení byla pravomocně nařízena z důvodu uvedeného v § 100 odst. 4 správního řádu, podle jehož první věty platí, že *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. V rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 29 A 38/2021-153, zdejší soud zamítl žalobu proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení a uvedl (bod 30), že nemá pochybnosti o tom, že trestné činy popsané v trestních odsuzujících rozsudcích (zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2018, č. j. 1 T 2/2016-2678 a navazujícího odvolacího rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2019, č. j. 3 To 110/2018-2795) vedly k dosažení předmětného správního rozhodnutí (udělení licence k výrobě elektrické energie). V první fázi tedy již žalovaný rozhodl o tom, že vztah mezi trestnou činností uvedenou v trestním rozsudku a vydáním rozhodnutí o udělení licence se podává přímo z výroku.
42. Soud tomuto závěru nemá co vytknout, neboť trestní rozsudek zdejšího soudu shledal jednatele žalobkyně JUDr. P. N. a V. Š. vinnými ze zvlášť závažného zločinu podvodu, zčásti dokonaného a zčásti ve stádiu pokusu, a revizního technika K. K. vinného z pomoci ke zvlášť závažnému zločinu podvodu, zčásti dokonanému a zčásti ve stádiu pokusu. Žalovaný z trestních rozsudků dovodil, že žalobkyně přitom věděla, že licenci získala protiprávním jednáním, neboť předložila revizní zprávu, na jejímž základě byla neoprávněně vydána licence. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že výše uvedené skutečnosti jednoznačně z trestních rozsudků vyplývají a ze skutkové věty vyplývá přímo provázanost trestního jednání na původní správní řízení.
43. Navíc nic nebránilo žalovanému, aby využil trestní rozsudek jako podklad pro své správní rozhodnutí. Takový postup nalézá oporu v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán na základě citovaného ustanovení nemůže sám posoudit, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. V otázce, zda byl spáchán trestný čin, je správní orgán přímo vázán odsuzujícími rozsudky. Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09, dále rozvádí: „Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele“.
44. Vzhledem k tomu, že z výroku trestního soudu se podává, že licence byla udělena v důsledku spáchané trestné činnosti, soud za daných okolností považuje záležitost faktické

dokončenosti výstavby elektrárny k poslednímu dni roku 2010 za irelevantní pro účely obnoveného řízení. Nelze ani vyčítat žalovanému, že by tyto závěry přejal mechanicky, jak tvrdí žalobkyně, ale náležitě v rámci obnoveného řízení uspokojivě dovysvětlil konkrétní vliv nepravdivých podkladů na rozhodnutí o žádosti o udělení licence.

45. Žalovaný v návaznosti na výrok trestního rozsudku v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že revizní zpráva je zásadním podkladem osvědčující splnění podmínek pro udělení licence. S tím se soud ztotožňuje a poukazuje na to, že žalobkyně předložila nepravdivé dokumenty v původním řízení o udělení licence a nyní požaduje, aby správní orgán posuzoval sám bez ohledu na tyto předkládané dokumenty skutkový stav (dokončenost elektrárny) přímo ke dni 30. 12. 2010. K tomu soud zdůrazňuje, že správní řízení o žádosti není založeno na zásadě vyšetřovací, kdy je výhradně na správním orgánu, aby aktivně vyhledával důkazy a zjišťoval skutkový stav bez ohledu na to, jaké dokumenty žadatel předkládá. Je to především žadatel, tedy žalobkyně, který má ve svých rukou, co žalovanému předloží (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 4. 2023, č. j. 30 A 40/2022-87, zejména bod 36). Tento rys povolovacího procesu nelze přehlížet, což potvrzuje i NSS např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015-229: „[p]rávní předpisy stanoví, jaké náležitosti musí mít žádost o licenci, jaké skutečnosti a případně jakými prostředky je má žadatel o licenci prokazovat. Řízení o udělení licence je vystavěno na tom, že na základě aktivity samotného žadatele musí být prokázáno splnění všech podmínek pro udělení licence. Správní orgán má možnost jakýkoli z předložených dokladů blíže prověřovat, nicméně není povinností správního orgánu aktivně z vlastního popudu a vlastní činností odstraňovat zjištěné vady předložených podkladů. To je věcí žadatele o licenci.“ Na těchto závěrech nic nemění ani argumentace žalobkyně, že účastník správního řízení je povinen podávat jen pravdivá čestná prohlášení, avšak úmyslné uvedení nepravdivých dokladů není trestný čin. Tato námitka je ve světle výše uvedeného zavádějící a nepřesná.
46. V řízení o udělení licence byl žadatel o licenci povinen prokázat finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti (§ 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 energetického zákona, ve znění účinném do 17. 8. 2011). Technické předpoklady blíže upravovala vyhláška, kdy v § 9 odst. písm. a) stanovila, že u zařízení nově uváděných do provozu se technické předpoklady prokazovaly dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi), stanovených zvláštním právním předpisem. Pokud žalobkyně sama předložila nepravdivou revizní zprávu, nelze nyní po správním orgánu požadovat, aby zjišťoval v obnoveném řízení, jaký byl stav dokončenosti elektrárny ke dni 31. 12. 2010. Revizní zpráva byla totiž podmínkou pro udělení licence [srov. též § 9 písm. a) vyhlášky; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 141], a ta se ukázala jako nevěrohodná. Revizní zpráva v licenčním řízení přitom slouží jako podklad pro zjištění skutečného stavu věci a údaje v ní obsažené musí osvědčovat bezpečnost fotovoltické elektrárny ve skutečné podobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015-141, nebo ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 30/2015-70).
47. Žalovaný dovedl, že podle trestních soudů bylo jednoznačně prokázáno, že dvě revizní zprávy ze dne 28. 11. 2010 a ze dne 20. 12. 2010 (nejprve zpráva pro výkon 11 304,96 kWp a poté pro snížený výkon 7 518,85 kWp), které žalobkyně předložila, nepravdivě osvědčovaly, že elektrická instalace FVE Wladimírov e z hlediska bezpečnosti schopna provozu bez závad, přesto ve skutečnosti FVE Wladimírov nebyla dokončena. Na takové jednání je třeba nutno pohlížet jako na uvedení v omyl, což ostatně vyplývá z výroku trestního soudu. Žalobkyně totiž nemohla spoléhat na svou dobrou víru, že předložila správnou revizní zprávu. Žadatel

si musí pohlídat řádné podklady a vyžadovat řádný přístup revizního technika (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2024, č. j. 4 As 39/2022-45, bod 42, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. [9 As 256/2015-229](#)). Revizní zpráva ze dne 20. 12. 2010 přímo uvádí, že předmětem revize je instalace 27 321 ks fotovoltaických panelů, jejich propojení do stringů a napojení na 128 ks stringmonitorů. Celkový počet ks panelů dohromady činil výkon 7 518,85 kWp.

48. Žalobkyně se snaží bagatelizovat svou odpovědnost za předložení nepravdivých zpráv tím, že v roce 2010 za daného stavu poznání nemohla předpokládat, že by byla licence získána na základě páchaní trestné činnosti. Žalobkyně zmiňuje usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 313/2015-492, věc *FVE III Tuchlovice*, ze kterého dovozuje že podmínky pro udělení licence nebyly, v hektické době koncem roku 2010, jasné dané. Soud k tomu uvedl, že v citovaném rozsudku se však NSS přiklonil k názoru, že „[p]okud jde o fotovoltaické panely, ty musí být dle ČVUT při výchozí revizi již nainstalovány, jinak by nebylo možné zkontrolovat, že jejich typ a počet odpovídá projektové dokumentaci, změřit izolační stav řetězců fotovoltaických panelů (tzv. stringů) ani ověřit, že bylo provedeno ochranné pospojení panelů v souladu s návodem výrobce, eventuálně překontrolovat, že byla správně provedena další ochranná opatření předepsaná projektantem.“ NSS k tomu uvedl své stanovisko, že i v hektické době v roce 2010 měly být panely revizními techniky kontrolovány: „v souladu s poznatky oboru dostupnými v roce 2010 mohla být zpráva o tzv. výchozí revizi fotovoltaické elektrárny způsobila deklarovat bezpečnost energetického zařízení jako celku pouze v případě, že revize byla provedena až poté, co byly na elektrárně namontovány všechny fotovoltaické panely.“ V nyní projednávaném případě je nicméně v revizní zprávě přímo uvedeno, že panely byly předmětem revize i s uvedením deklarovaného počtu kusů, avšak trestními soudy bylo prokázáno, že v této otázce byla revizní zpráva nepravdivá, což je zásadní odlišnost od rozsudku ve věci *FVE III Tuchlovice*.
49. Podmínka prokázání bezpečnosti elektroinstalace tedy splněna nebyla, neboť revizní zpráva o této skutečnosti nepodala pravdivý obraz, přičemž revizní technik, jak se podává z výroku odsuzujícího rozsudku, vědomě poskytl vypracováním nepravdivých revizních zpráv pomoc ke spáchání trestného činu. Výrok trestního rozsudku o nepravdivosti revizní zprávy je přitom podložen dokazováním provedeným v trestním řízení (viz blíže bod 53 odvolacího rozsudku, „ještě ve dnech 30. 12. 2010 a 4. 1. 2011 jsou ve stavebním deníku záznamy o skládání fotovoltaických panelů v řádu stovek kusů. Teprve k datu 16. 2. 2011 se objevují ve stavebním deníku záznamy o přestringování panelů, a to až do 14.3.2011, kdy je v deníku evidováno ukončení přestringování panelů na 22 ks v řadě. Tento údaj je důležitý v porovnání s obhajobou obžalovaných, kteří kladou tuto činnost, tedy přestringování panelů do období ledna 2011, avšak z obsahu tohoto stavebního deníku je patrné, že se tak dělo až v měsících následujících.“).
50. Žalobkyně nemá pravdu, že by žalovaný nevysvětlil, v čem nesprávnost revize ovlivňuje licenční řízení. Jak Rada žalovaného správně uvedla na str. 12 napadeného rozhodnutí, revizi elektrárny lze totiž provést až ve chvíli, kdy je kompletně osazena všemi fotovoltaickými panely (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015-492, nebo rozsudek ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 As 204/2015-66, ve kterém soud uvedl, že „[v] licenčním řízení musí být osvědčena bezpečnost energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie, neboť fotovoltaická elektrárna slouží k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely.“). Revizní zpráva proto nebyla způsobilým podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence. V tomto ohledu, nelze považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jak žalobkyně namítá. Žalovaný přednesl pádné a srozumitelné úvahy, jak se promítla nesprávnost revizní zprávy do správněprávního řízení o udělení licence.

51. Žalobkyně tedy předložila nepravdivé doklady, které měly za následek vydání nesprávného rozhodnutí. To znamená, že nebylo-li by této trestné činnosti, nebyla by udělena licence, neboť bez předložených nepravdivých dokumentů (zejména zprávy o revizi) nemohla žalobkyně licenci získat. Žalovaný tedy správně popsal vliv trestné činnosti na správněprávní podmínky pro udělení licence a dospěl k závěru, že původní rozhodnutí je třeba zrušit vydáním nového rozhodnutí. K tomu lze doplnit, že je ve veřejném zájmu, aby rozhodnutí nebyla vydávána v důsledku trestné činnosti a aby rozhodnutí nebylo dosahováno díky trestné činnosti.
52. Námitky žalobkyně, že správní orgán neprováděl své dokazování, aby si zodpověděl otázku, zda byla elektrárna dokončena, je tak nedůvodná. Byla to totiž žalobkyně, která měla předložit aktuální a pravdivé podklady, což neučinila. Ke stejné otázce se vyjádřil NSS v bodě 35 rozsudku ze dne 18. 6. 2024, č. j. 5 As 83/2023-86, „[s]těžovatelka se totiž snaží prokázat, že solární elektrárna byla k danému datu dokončena. Tato otázka je nicméně naprosto irelevantní, jelikož jádro věci tkví v tom, zda k datu 31. 12. 2010 splnila všechny náležitosti k udělení licence, což nenastalo. Je tak zcela nerozhodné, zda solární elektrárna ke zmiňovanému datu dokončena byla, či nikoliv a zda byla její elektroinstalace bezpečná (což se ex post snaží stěžovatelka dohnat právě znaleckými posudky). Podstatné je, že k onomu datu stěžovatelka nepředložila řádnou revizní zprávu, která by tuto bezpečnost osvědčovala. Žalovaný tedy neměl v době svého rozhodování tyto podklady k dispozici, a tudíž z nich při řízení o udělení licence ani nemohl vycházet. Stěžovatelka tak podmínky pro udělení licence nesplnila.“
53. Soud proto potvrdil, že odmítnutí žalobkyní navrhovaných důkazů, bylo opodstatněné. Prokazovat, zda elektrárna byla dokončena ke dni 30. 12. 2010, či nikoliv, nebylo úkolem žalovaného v obnoveném řízení. Z tohoto důvodu soud nepovažoval za příhodné zabývat se tím, zda byla elektrárna v provozu s deklarovaným výkonem. Proto námitky poukazující na faktury za proplacenou energii, nebo návrh na provedení důkazu výsledkem pracovnice ERÚ Ing. I. F., nejsou s to zvrátit závěr, že žalobkyně ke dni vydání původního rozhodnutí o udělení licence nesplnila podmínky pro její udělení, a to z důvodu, že dokumenty, které takovou podmínku měly prokazovat, byly podvrhnuté (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 5 As 83/2023-86, zejména bod 21 a 35). Tuto úvahu provedl žalovaný a soud ji považuje za správnou a dostačující vzhledem ke všem zjištěným okolnostem.

VI. 2. C Otázka „viny“ žalobkyně na vydání nezákonného správního rozhodnutí

54. S výše uvedeným úzce souvisí též otázka, zda stanovení účinků nového rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení bylo řešeno tak, že správní orgán přihlédl ke všem významným skutečnostem. Správní orgán totiž může stanovit účinky zrušení původního rozhodnutí 1. k právní moci nového rozhodnutí, nebo 2. k právní moci původního rozhodnutí, a to s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu ve smyslu nálezu ÚS ve věci *FVE Mozolov*. V něm se Ústavní soud zabýval zrušením rozhodnutí o udělení licence a jeho negativními dopady na osobu, které bylo rozhodnutím přiznáno právo. Data platnosti zrušené a nové licence může totiž dělit několik let, během kterých dochází k ekonomickým změnám (např. výše státní podpory), což může mít pro dotyčného nezanedbatelný význam. Proto Ústavní soud v nálezu vymezil tři modelové situace, ke kterým může docházet, a nastínil jejich řešení.
55. Do první skupiny zařadil případy, kdy zrušení licence lze klást výhradně k tíži veřejné správy. V takovém případě musí převážet dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu veřejné správy na straně oprávněné osoby. Soud tedy licenci zpravidla nezruší. Pokud je v

takové situaci zrušení rozhodnutí nevyhnutelné, je nutné minimalizovat dopady na oprávněnou osobu. Do druhé skupiny Ústavní soud zařadil případy, kdy je nezákonnost rozhodnutí způsobená oběma stranami vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec. Ústavní soud dává jako příklad rozhodnutí vydané na základě nesprávných či zjevně neúplných skutkových zjištění, na což jednotlivec přes svou vědomost neupozorní. V takovém případě se oprávněná osoba nemůže dovolávat dobré víry ve správnost takového rozhodnutí, což ale nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (podle Ústavního soudu zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Dopady rušení takového rozhodnutí nemají být minimalizovány (jako v prvním případě), ale jen zmírněny. Do třetí skupiny řadí Ústavní soud věci, v nichž nezákonnost rozhodnutí způsobí především či výlučně osoba oprávněná ze správního rozhodnutí. Modelovým příkladem je dle Ústavního soudu předložení nepravdivých podkladů. V těchto případech „nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“

56. Rada žalovaného přitom v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že okamžik zrušení původního rozhodnutí stanovila *ex tunc*, v důsledku čehož zrušení původní licence nastalo v den jeho právní moci, neboť naznačila, že žalobkyni dobrá víra nesvědčí. Soud hodnotí tento postup jako plně souladný se zákonem a zároveň respektující principy výše uvedeného nálezu a okolnosti projednávané věci. Nezákonnost původního rozhodnutí za daného kontextu věci musí jít k tíži žalobkyně. Přímou ve výroku trestní soud uvedl, že jednatele žalobkyně předkládáním nepravdivých dokumentů uvedli odpovědné pracovníky ERÚ v omyl, v důsledku čehož žalobkyni vznikl neoprávněně nárok na provozování licencované činnosti.
57. Ústavní soud v nálezu ve věci *FVE Mozolov* uvedl, že právě dosažení nezákonného rozhodnutí trestným činem odůvodňuje zařazení případu do třetí skupiny. Žalobkyni za takové situace nemůže proto svědčit dobrá víra, pokud její jednatele byli odsouzeni za úmyslný trestný čin, který k vydání nezákonného rozhodnutí vedl.
58. Pokud se žalobkyně snaží odpovědnost za to, že byla licence udělena neoprávněně, přenést na žalovaného z důvodu, že měl k dispozici rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném dokončení stavby, ve kterém se hovoří o nedodělcích ohledně instalace fotovoltaických panelů, nebo z důvodu, že sama žalobkyně provedla kontrolu a žádné nedodělky neodhalila, soud jí nemohl přisvědčit. Tím žalobkyně pouze odvádí pozornost od svého nezákonného jednání. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že správní orgán by neměl slepě přejímat jakékoliv podklady od účastníků řízení a nepravdivé podklady by neměly vést k vydání nezákonného rozhodnutí, nicméně je to právě žalobkyně, která v tomto případě takové podklady vědomě předkládala. Žalovaný sice je v řízení o licenci povinen zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neznamená to však, že by měl předpokládat, že účastník předkládá podvodné podklady, a na základě této hypotézy provádět dokazování a sám přenášet na svá bedra prokazování splnění technických a bezpečnostních požadavků elektráren např. v rámci ohledání na místě. V rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném užívání stavby je dokončení účelové komunikace, oplocení areálu a montáže fotovoltaických panelů označeno jako drobný nedodělek, který má být do několika měsíců odstraněn. Rozhodnutí končí závěrem, že byly konstatovány vyhovující výsledky předepsaných zkoušek. Stavba

byla provedena podle dokumentace ověřené certifikátem autorizovaného inspektora. Zjištěné drobné nedodělky nebrání předčasnému užívání stavby, a proto bylo předčasné užívání povoleno ještě před jejich odstraněním.

59. Jádrem problému spočívá v tom, že žalobkyně předložila nepravdivé informace v revizní zprávě a v předávacích protokolech, a přesto vytýká žalovanému, že měl pojmout podezření, že elektrárna není dostavěná a měl provést vlastní šetření. Soud již konstatoval výše, že aktuální podklady prokazující splnění podmínek je úkolem primárně žalobkyně. Žalobkyně též zpochybňuje, že by protokoly o předání díla (o kterých též trestní rozsudek rozhodl, že jimi byl ERÚ uveden v omyl), měly jakoukoliv vypovídací hodnotu o dokončenosti elektrárny, neboť pouze potvrzují předání vlastnického práva. K tomu soud dodal, že z protokolů se podávalo, že předávací protokoly byly jedny z předložených dokumentů, které prokazovaly kromě vlastnického práva též dokončenost díla (ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2010), neboť je v nich uvedeno, že předmětem předání je fotovoltaická elektrárna o plánovaném instalovaném výkonu (7,519 MWp) a zároveň zaznamenávají v seznamu závad a nedoděleků, které nebrání provozu, pouze částečné dodělání oplocení, zemní práce, výsadba zeleně a úklid staveniště.
60. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaný měl zjistit sám, zda je elektrárna dokončena a odkazuje též na ve spisovém materiálu (č. l. 186) založené vyjádření žalovaného adresované Mysliveckému sdružení Telnice, ve kterém žalovaný odpovídá na (po udělení licence) zasláný dotaz, zda žalovaný důsledně prověřil postup při udělení licence žalobkyni. Sdružení totiž poukázalo na možnou nedokončenost elektrárny. Žalovaný tázanému sdělil, že provedl fyzickou kontrolu elektrárny a že byly doloženy veškeré podklady pro udělení licence, včetně revize a povolení ke zkušebnímu provozu. Stále však je nutno trvat na tom, že pokud podklady pro udělení licence, které žalobkyně předložila, byly vypracovány vědomě nepravdivě, nelze se dovolávat dobré víry žalobkyně ani v případě, kdy byly žalovanému zaslány podněty o možné nedokončenosti elektrárny, a to ani pokud by bylo též přihlédnuto k tomu, že byly ze strany správních orgánů prováděny kontroly. Soud i s přihlédnutím k těmto skutečnostem uvážil o věci tak, že ve smyslu nálezu *FVE Mozolov*, je nutné u žalobkyně stále trvat na tom, že spadá do třetí kategorie subjektů, kterým bylo nezákonným rozhodnutím uděleno právo, neboť v podkladech, které předložila, neuvedla stav odpovídající skutečnosti. Pro srovnání lze uvést případ, který řešil NSS ve věci žalobce FINE DECORATING a.s., který dle soudu sice spadl do druhé kategorie, tedy byla uznána vina na obou stranách (veřejná moc a její adresát), nicméně okolnosti se lišily v podstatné věci – a to v tom, že revizní zpráva v onom případě nemohla sloužit jako podklad pro udělení licence, ani kdyby byla elektrárna dokončena, neboť z ní zřetelně vyplývalo, že reviduje pouze kabelové soubory, nikoliv jiné části elektrárny (srov. blíže bod 47 rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2021, č. j. 8 As 127/2019-288). Naopak o zařazení „solárníka“ do třetí kategorie judikoval Nejvyšší správní soud za skutkových okolností obdobných nyní projednávané věci v rozsudku ze dne 12. 9. 2025, č. j. 5 As 166/2024-38 (bod 43-45).
61. Nepravdivé revizní zprávy nelze zastříti ani tím, že žalovaný provedl šetření na místě (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2024, č. j. 4 As 39/2022-45, zejména bod 42). Nelze argumentovat, že všechny povinné podklady pro udělení licence jsou sice nepravdivé, ale že místním šetřením měl žalovaný pravý stav zjistit. Žalovaný tímto ohledáním pouze ověřoval stav elektrárny, nicméně nenahrazoval jím předložené podklady odborného rázu, ani tím na sebe nepřebíral odpovědnost za jejich správnost. Tuto odpovědnost nesl především revizní

technik, postupující podle norem ČSN, disponující osvědčením vydaným příslušným orgánem na základě zvláštního vzdělávání předepsaného prováděcími předpisy o odborné způsobilosti. Proto ani není podstatnou vadou, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, že fotografie a protokol z fyzického ohledání, neexistují, či, že se nenachází ve správním spise.

62. Není ani rozhodné, že žalobkyně přímo s pracovníky ERÚ nejednala a najala si odborníka. Zda žalobkyni svědčí dobrá víra, neovlivňuje skutečnost, že podklady vypracovaly osoby odlišné od žalobkyně. Žalobkyně jako žadatelka o licenci nese odpovědnost za pravost listin předkládaných v licenčním řízení, které měly osvědčit splnění podmínek pro udělení licence. V trestním rozsudku se přitom podává, že předmětné nepravdivé dokumenty předkládaly jednatelé vědomě. Pokud soud přihlédne tedy k tomu, že jednatelé žalobkyně byli pravomocně odsouzeni za spáchání zločinu podvodu v rámci licenčního řízení a za předložení nepravdivých podkladů za účelem nepoctivého získání licence, je zásadně zpochybněna jakákoli dobrá víra a důvěra ve správnost a neměnnost rozhodnutí o udělení licence. Zcela minimální vliv na dobrou víru žalobkyně má pak vyjádření žalovaného ze dne 29. 3. 2021, ve kterém uvedl, že elektrárna je v provozu již od roku 2010; jedná se o pouhé sdělení, které vycházelo z tehdy prozatím platné licence.
63. Současně soud připouští, že ze správního spisu je patrné, že žalovaný vykonával svou činnost ledabylým způsobem. V první (listopadové) žádosti o udělení licence mluví podklady žalobkyně (včetně revize) o plánovaném výkonu FVE Wladimírov ve výši 11,3 MWp, instalaci 49 152 ks panelů firmy Canadian Solar. Poté, co žalovaný vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podání (dne 13. 12. 2010, č. j. 14226-4/2010-ERÚ), zaslala žalobkyně novou sadu podkladů. Ty si ale vzájemně odporují – podnikatelský plán mluví opět o instalovaném výkonu 11,3 MWp a 49 130 ks panelů, protokoly o předání a převzetí díla o instalovaném výkonu 7,5 MWp, smlouvy o dílo opět o výkonu 11,3 MWp, nová revize o výkonu 7,5 MWp (27 321 ks panelů různých výrobců). Tyto nesrovnalosti si měly zasloužit pozornost žalovaného při rozhodování o udělení licence. Soud však není přesvědčen o tom, že by z této laxnosti měla těžit žalobkyně ve smyslu úvah Ústavního soudu o dobré víře ve správnost rozhodnutí orgánu veřejné moci. Klíčové je, že většinu těchto podkladů poskytla žalovanému vědomě právě žalobkyně.
64. Co se týče žalobních námitek poukazujících na absenci licenčního spisu, tyto soud odmítl jako nedůvodné. Je sice pravda, že ve spise, který se vztahuje k původnímu licenčnímu řízení, chybí jedna strana rozhodnutí stavebního úřadu o předčasném užívání stavby, nicméně tato skutečnost nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nic nenásvědčuje tomu, že by s rozhodnutím stavebního úřadu nebyla žalobkyně seznámena. Do spisu obnoveného řízení byla strana navíc doplněna. Zároveň soud není přesvědčen, že chybné číslování, které žalobkyně vytýká žalovanému, by způsobilo v daném případě porušení práva na spravedlivý proces. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že byla poškozena tím, že správní orgán pořídil kopii správního spisu a originál zaslal trestnímu soudu z důvodu probíhajícího trestního řízení. Ve správním spise je uveden spisový přehled, listiny jsou označeny, očíslovány a jsou chronologicky seřazeny, což podává přehled o tom, jak správní řízení probíhalo. Ve spise jsou obsaženy všechny dokumenty, které se dané věci týkají. Původní licenční spis od spisu obnoveného řízení je přitom oddělen a každý obsahuje přehled obsažených listin. Nedostatky projevující se v chybném číslování na jednotlivých místech, nemůže mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

65. Soud uzavřel, že nastavení účinků zrušení napadeného rozhodnutí *ex tunc* ve smyslu § 102 odst. 9, ve spojení s § 99 odst. 3 správního řádu, vzhledem k výše popsáným okolnostem, respektuje zákon.

VII. Závěr a náklady řízení

66. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu